

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 7292/14

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט ע' פוגלמן

העותרים: 1. עלי מוחמד עיסא מוסא
2. יוסף עיסא חמדאן מוסא
3. מוסא עיסא חמדאן מוסא
4. רבחי חוסיין מוחמד סלאח
5. עלי עבד מחמד מוסא
6. עלי סלים מחמד מוסא
7. עומר מחמד מחמוד עטואן
8. ש.ע.ל - שלום עכשיו לישראל מפעליים חינוכיים
9. חגית עופרן

נגד

המשיבים: 1. שר הבטחון
2. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית
3. ראש המנהל האזרחי בגדה המערבית
4. משטרת מחוז ש"י
5. המועצה האזורית גוש עציון
6. צבי אהרונוביץ
7. חי איטן
8. מתן יחזקאלי
9. אברהם אגריוניק
10. בובליק ברוכי
11. דוד דנהייר
12. עמי גבירצמן
13. נוי יוחאי
14. שמעון אמיר
15. גיל בר לב
16. יניב שטרית

בקשה מטעם המשיבים 1-4 להארכת מועד לביצוע פסק
הדין

בשם העותרים: עו"ד מיכאל ספרד

בשם המשיבים 1-4: עו"ד רן רוזנברג

עו"ד עקיבא סילבצקי
עו"ד ד"ר הראל ארנון; עו"ד צפנת נורדמן

בשם המשיבה 5:
בשם המשיבים 6-16:

החלטה

הנשיאה א' חיות:

1. זוהי בקשה מטעם המשיבים 1-4 (להלן: משיבי המדינה) "להארכת מועד בת כשלושה חודשים לקיום פסק דין" שניתן בבג"ץ 7292/14 מוסא נ' שר הביטחון (1.9.2016) (להלן: פסק הדין). בפסק הדין הורה בית משפט זה על מימוש צווי הריסה שהוצאו ל-17 מבנים שנבנו שלא כדין במאחז דרך האבות, אשר מצויים במלואם או בחלקם על קרקע שלא הוכרזה כאדמת מדינה. מבחינת עיתוי הביצוע, נקבע כי צווי ההריסה ביחס ל-15 מבנים – שבהם עוסקת הבקשה הנוכחית – ימומשו בתוך שנה וחצי (עד ליום 6.3.2018). המועד האמור נקבע בשים לב לכך שמימוש הצווים כרוך בפניו תושבים מבתיים ולכן הצריך מתן פרק זמן הולם להתארגנות. ביחס לשני המבנים הנותרים נקבע פרק זמן קצר יותר למימוש צווי ההריסה. משמומשו הצווים בנוגע לשני מבנים אלה, אין צורך להרחיב על אודותיהם.

2. מספר חודשים לאחר מתן פסק הדין הוגשה עתירה שביקשה לעכב את הריסתם של 6 מבני מגורים מתוך 15 המבנים המיועדים להריסה עד לחודש מרץ 2018 (בג"ץ 6766/17 שטרית נ' שר הביטחון (13.9.2017)). בעקבות הערות השופטים בדיון כי דומה שלא היה מקום להגיש עתירה חדשה בנושא, נמחקה העתירה בהסכמה ותחתיה הוגשה בקשה מטעם המחזיקים בששת המבנים להבהרת הסעד האופרטיבי שניתן בפסק הדין (להלן: הבקשה הקודמת). בבקשה הקודמת נטען כי פסק הדין לפי לשונו ותכליתו הורה לממש את צווי ההריסה רק ביחס לחלקי המבנים החורגים מחוץ לגבולות אדמות מדינה מוכרזות וכי כך יש לפעול ביחס ל-6 המבנים מושא הבקשה. ביום 22.10.2017 נדחתה בקשת ההבהרה שהוגשה. בהחלטת הדחייה נקבע שפסק הדין מורה בבירור על מימוש צווי ההריסה ביחס למבנים במלואם, מבלי להוציא מתוכם רכיבי בינוי כאלה או אחרים. על כן, נמצא שאין מדובר בבקשת הבהרה כי אם בבקשה לשינוי פסק דין. עוד נקבע כי במכלול נסיבות העניין, היעדרות לבקשה לשינוי פסק הדין תפגע, ללא הצדקה מספקת, בעיקרון סופיות הדיון ובעיקרון שלפיו פסקי דין יש לקיים.

3. ההחלטה בבקשה הקודמת לא היוותה סוף פסוק. בסמוך לתום המועד למימוש צווי ההריסה, הגישו משיבי המדינה ביום 20.2.2018 את הבקשה דנן, שהוגשה לבקשת ראש הממשלה ושר הביטחון ועל דעת היועץ המשפטי לממשלה. במסגרתה ביקשו משיבי המדינה כי המועד למימוש צווי ההריסה ל-15 המבנים יוארך בכשלושה חודשים (עד ליום 15.6.2018). לדבריהם, לאחר מתן פסק הדין ובפרט החל מן המחצית השנייה של שנת 2017, שקדו נציגי הממשלה בהובלת משרד הביטחון על מציאת פתרונות שיאפשרו את מימושו של פסק הדין בדרכי שלום. לפי הנמסר ממשיבי המדינה, לאחרונה עלה בידיהם לגבש מתווה המצוי בשורת האחרונה למימושו, אשר מכוחו ניתן יהיה להעמיד פתרון מגורים הולם עבור תושבי המבנים בהסכמתם.

4. כמתואר בבקשת משיבי המדינה, המרכיב הראשון במתווה הוא בניית מבני מגורים זמניים על מקרקעין המכונים חלקה מספר 91 בגוש 12 ללוח התביעות אשר גובש במסגרת הליכי ההסדר הירדניים, המצויה בסמיכות ל-15 המבנים שיפוננו (להלן: המרכיב הראשון במתווה). מהלך זה יתאפשר מכוח תכנית מספר 405/11 שאושרה למתן תוקף ביום 12.2.2018, פורסמה ביום 16.2.2018 ואשר אמורה הייתה להיכנס לתוקף ביום 23.2.2018 (להלן: תכנית חלקה 91). בד בבד עם ההליכים לאישור תכנית חלקה 91, ניתן אישור לביצוע פעולות פיתוח שטח מצומצמות באזור החלקה והן החלו עוד ביום 14.2.2018 לאחר שניתן היתר בנייה לביצוען. על רקע דברים אלה, לפי הערכת גורמי המקצוע במשרד הביטחון, פרק הזמן הריאלי עד לאכלוס 15 מבנים זמניים – מרגע התחלת העבודות בשטח ועד לגמר הבינוי – הוא של כ-18 שבועות. לפי הערכה זו ובשים לב למועדי החגים הקרבים והולכים, משיבי המדינה צופים כי המבנים החלופיים יעמדו על תילם עד ליום 15.6.2018 (המועד שעד אליו מבוקשת הארכה לביצוע פסק הדין). בצד זאת, ציינו משיבי המדינה כי ביום 15.2.2018 הוגשה עתירה התוקפת את החלטת אישור תכנית חלקה 91 למתן תוקף וכד בבד עמה הוגשו בקשות לצווי ביניים ולצווים ארעיים למניעת עבודות בנייה בשטח ולמניעת כניסתה לתוקף של התכנית (בג"ץ 1386/18 עמותת ש.ע.ל – שלום עכשיו לישראל מפעלים חינוכיים נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית (להלן: בג"ץ 1386/18)). הבקשות למתן צווים ארעיים וצווי ביניים נדחו (החלטות מימים 15.2.2018 ו-22.2.2018).

5. להשלמת הרקע העובדתי, מסרו משיבי המדינה כי בתחילה נבחנה האפשרות להקים את מבני המגורים הזמניים בחלקה אחרת, המצויה בתוך חורשה הסמוכה לנתיב האבות ובתוך תחום השיפוט של היישוב אלעזר. חלופה זו ניתנת ליישום מכוח מערכת הנחיות 404/1/6/5, בכפוף לפרסומה למתן תוקף שטרם נעשה. עם זאת, ציינו משיבי

המדינה, מאחר שהן תושבי המבנים המיועדים להריסה, הן תושבי היישוב אלעזר מתנגדים לחלופה זו, היא "אינה מועדפת כעת על הדרג המדיני" (פסקה 2(ב) לבקשה). כפי שציינו משיבי המדינה, נבחנו גם חלופות אחרות בישובים הסמוכים, אולם נמצא כי הן לא מתאימות, בין היתר, לנוכח מרחקן ממוסדות חינוך והניתוק מהקהילה שאליה משתייכות המשפחות המתגוררות במבנים המיועדים להריסה.

6. המרכיב השני במתווה הוא הסדרת 6 מבנים (מתוך ה-15 המיועדים להריסה) במיקומם הנוכחי, על דרך של ניסור חלקיהם החורגים מחוץ לתחום אדמות המוכרזות והכשרה בדיעבד של חלקי המבנים הנותרים המצויים בתוך תחום אדמות המדינה (להלן: המרכיב השני במתווה). משיבי המדינה ערים לכך שהמרכיב השני במתווה מהווה למעשה בקשה לשינוי מהותי של פסק הדין (ולא אך בקשה להארכת מועד לביצועו). אולם, לשיטתם ניתן לאשרו מכוח החלטת בית משפט זה בבקשה הקודמת, שבה צוין כי ייתכן שאם יוצאו היתרי בנייה למבנים ניתן יהיה לשנות מהתוצאה שלפיה דינם להיהרס במלואם. משיבי המדינה הבהירו כי הכשרת חלקי ששת המבנים שבתחום אדמות המדינה המוכרזות תיעשה מכוח תכנית מספר 404/1/6/6 שפורסמה להתנגדויות ביום 9.2.2018 לתקופה של חודשיים (עד ליום 9.4.2018). תכנית זו, שתכונה להלן "התכנית לאישור ששת המבנים", היא תכנית זמנית לתקופה של שלוש שנים. זאת ועוד, מאחר שהיא מתייחסת למקרקעין שבנוגע אליהם תלויים ועומדים הליכי ערר נגד הכרזתם כאדמות מדינה, תקנון התכנית קובע כי יראו אותה כבטלה גם אם טרם חלפו שלוש שנים מיום שיינתן לה תוקף, אם יוחלט על ביטול ההכרזה. משיבי המדינה ביקשו היתר לפעול באופן דומה ביחס למבנה נוסף שפסק הדין לא חל עליו. במקביל, מסרו משיבי המדינה, ביום 14.2.2018 פורסמה הכוונה לכלול את תחום התכנית לאישור ששת המבנים בשטח תחום השיפוט של היישוב אלעזר. פרסום זה נעשה על מנת ליידע נפגעים פוטנציאליים מתיקון תחום השיפוט, בהתאם להתחייבות המדינה שניתנה במסגרת תגובתה לעתירה בבג"ץ 5073/17 ראש מועצת הכפר ג'אלוד נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית (בהמלצת בית המשפט נמחקה העתירה ביום 10.1.2018 תוך שמירת טענות וזכויות). למקרא בקשת משיבי המדינה לא ברור באיזה שלב מצוי הליך תיקון תחום השיפוט ואם קיימת הערכה מתי הוא יסתיים. מכל מקום, משיבי המדינה הבהירו כי אם בית המשפט לא יאשר לקדם את המרכיב השני במתווה, הפתרון למשפחות המתגוררות בששת המבנים יימצא אף הוא בשטח תכנית חלקה 91.

7. לתמיכה בבקשה הנוכחית ובמתווה שהוצג בגדרה, הדגישו משיבי המדינה את העובדה כי מימוש צווי ההריסה משמעו פינוי של 15 משפחות ובהן למעלה מ-100 נפשות מבתיהן. לטענת משיבי המדינה, המורכבות והרגישות הכרוכות בפינוי רחב היקף כזה מחייבות קידום פתרונות תכנוניים אשר יאפשרו את קיום פסק הדין בהסכמה ובדרכי שלום. משיבי המדינה עמדו על כך שביצוע הפינוי בהסכמת התושבים טומן בחובו גם יתרון מבצעי משמעותי, שכן הדבר יחסוך את הצורך בגיוס כוחות משטרה וביטחון לביצוע הפינוי. יתר על כן, טענו משיבי המדינה, המתווה שהוצג מפורט ומבוסס על לוחות זמנים ברורים וקצרים להשלמת העבודות הנדרשות למימושו וממילא אינו דורש הארכת מועד ארוכה. עוד הבהירו משיבי המדינה, כי הבקשה הנוכחית נסמכת על התחייבותן הבלתי מותנית של כלל המשפחות המתגוררות בבתים המיועדים להריסה להתפנות ללא התנגדות וללא כל אלימות (מ/ש1). לאחר דברים אלה, הבהירו משיבי המדינה כי בין אם תתקבל הבקשה ובין אם לאו, הם ערוכים לקיים את פסק הדין במועד שנקבע לכך. עם זאת, בנסיבות שפורטו בבקשה, הם סבורים כי ראוי לקבלה.

8. המחזיקים במבנים (המשיבים 6-16) והמועצה האזורית גוש עציון (המשיבה 5) תומכים בקבלת הבקשה. העותרים מצדם סבורים שיש לדחותה. לטענתם, התנהלות משיבי המדינה מאז שניתן פסק הדין מלמדת על זלזול במועדים שנקבעו על ידי בית המשפט לביצועו ומשקפת יחס של "איפה ואיפה" לטובת תושבי המבנים המיועדים להריסה. לגישתם טעמיה של הבקשה הנוכחית אינם עומדים בתנאים שנקבעו בפסיקה להארכת מועד לביצוע פסק דין, בפרט בהתחשב בכך שבמקרים דומים אחרים נקבע כי אי-איתור חלופות מגורים למפונים לא מהווה עילה לסטייה מעיקרון סופיות הדיון ולשינוי מועדים שנקבעו בפסקי דין חלוטים. באשר לבקשה לשינוי פסק הדין על דרך הקביעה כי די בניסור חלקים מ-6 המבנים החורגים לאדמות לא מוכרזות, טענו העותרים כי אין לקבלה. לדבריהם, שאלת גורלם של ששת המבנים נדונה והוכרעה בפסק הדין וכן במסגרת הבקשה הקודמת להבהרתו. לטענת העותרים, בבקשה הנוכחית לא הוצג שינוי נסיבות המצדיק לשנות מההחלטות הקודמות שניתנו ביחס למבנים אלה. לפיכך, לטענתם, דין הבקשה להידחות על כל חלקיה תוך חיוב משיבי המדינה בהוצאות.

9. הבקשה שלפנינו, שהוכתרה כ"בקשה להארכת מועד בת כשלושה חודשים לקיום פסק דין", מאגדת תחתיה שתי בקשות שונות במהותן ובטעמים שהוצגו לתמיכה בהן: הבקשה הראשונה היא בקשה להארכת מועד לביצוע צווי ההריסה ביחס ל-9 מבנים מתוך 15 המבנים מושא פסק הדין. הבקשה השנייה היא לשנות את הסעד שניתן בפסק הדין ביחס ל-6 מבנים נוספים, במובן זה שמבנים אלה לא ייהרסו במלואם, אלא רק חלקיהם החורגים לאדמות שלא הוכרזו אדמות מדינה (למקרים אחרים שבהם התבקש שינוי מהותי בפסק הדין, להבדיל מהארכת מועד לביצוע, ראו והשוו: בג"ץ 1217/15 מ.ד. יהונתן בניה ופיתוח בע"מ נ' שר הביטחון, פסקה 11 (23.6.2015); בג"ץ 5023/08 שחאדה נ' שר הביטחון, פסקה 7 (החלטה מיום 27.2.2017)). תחילה אדרש לבקשה להארכת המועד לביצוע פסק הדין ובהמשך אדון בבקשה לשנותו.

10. הטענה המרכזית שהעלו משיבי המדינה לתמיכה בבקשתם להארכת מועד היא, הצורך בפרק זמן נוסף להשלמת חלופת מגורים מוסכמת לתושבים המתגוררים במבנים המיועדים להריסה. כפי שעולה מבקשת משיבי המדינה, חלופה זו הושלמה מבחינה תכנונית, אולם תלויה ועומדת כנגדה עתירה בבית משפט זה (בג"ץ 1386/18 הנ"ל). בנסיבות אלו יש להבהיר כי החלטה זו מוגבלת אך לבקשה להארכת מועד לביצוע פסק הדין. במסגרת זו לא ניתן להכריע בחוקיות המרכיב הראשון במתווה ואין באמור להלן משום הבעת דעה לגביו (ראו והשוו: בג"ץ 9949/08 חמאד נ' שר הביטחון, פסקה 15 (החלטה מיום 22.12.2016) (להלן: עניין עמונה השני)).

11. כידוע, לבית המשפט מוקנית סמכות להאריך מועדים שנקבעו בפסק דין. ואולם, שימוש בסמכות זו ייעשה במקרים חריגים כדי למנוע אי צדק משווע (ראו למשל: בג"ץ 8887/06 אל-נאבות נ' שר הביטחון, פסקה 11 (החלטה מיום 25.3.2012), והאסמכתאות שם (להלן: עניין מגרון)). הטעם לשימוש הזהיר והמדוד בסמכות האמורה אינו רק הצורך בקיום פסקי דין ככתבם וכלשונם, אלא גם העובדה שהארכת מועד עלולה להותיר על כנו מצב בלתי חוקי, לפגוע באינטרס ההסתמכות של מי מהצדדים ולפגוע בעקרון שלטון החוק (שם). בענייננו מקבלים שיקולים אלה משנה תוקף וזאת בשים לב לניסיון העבר – עליו כבר עמד בית משפט זה – "אשר לימדנו כי המדינה אינה מזדרזת לקיים פסקי דין המורים על פינוי בנייה לא חוקית באזור יהודה ושומרון ולא אחת אף אינה עומדת במועדים שנקבעו לביצועם [...] זאת ועוד, פסקי-דין לפינוי הינם במקרים רבים בבחינת 'מוצא אחרון', רק כאשר מוצו ההתדיינות

וניתנו הארכות מועד רבות [...] במציאות כזו הקושי במתן הארכות מועד לאחר פסק הדין – מתעצם" (בג"ץ 9949/08 חמאד נ' שר הביטחון, פסקה 20 (החלטה מיום 14.11.2016) (להלן: עניין עמונה הראשון)). על רקע זה, צוין בפסיקה כי יש להישמר מפני מצב שבו בקשות להארכת מועד לביצוע פסקי דין במקרים מעין אלה תהפוכנה לחזון נפרץ (שם, פסקה 28).

12. במקרה שלפנינו, אף שבפסק הדין ניתנה שהות ניכרת (בת שנה וחצי) להתארגנות לקראת מימוש צווי ההריסה, לא עלה בידי משיבי המדינה להשלים את חלופת מגורים לתושבי המבנים במועד. כפי שנפסק, איתור חלופות למחזיקים בקרקע אינו מהווה ככלל עילה להארכות מועד לביצוע פסקי דין (ראו למשל: בג"ץ 5023/08 שחאדה נ' שר הביטחון, פסקה 10 (החלטה מיום 5.2.2017), והאסמכתאות שם (להלן: עניין עפרה)). עם זאת, כלל זה אינו מוחלט. לאחר שעיינתי בבקשה מטעם משיבי המדינה ובתגובות הצדדים האחרים, אני סבורה כי במקרה הנוכחי מתקיימים טעמים המצדיקים לתת ארכה קצרה לביצוע פסק הדין, ולו לפנים משורת הדין. מבקשת משיבי המדינה עולה כי מאמצים שנעשו להגיע לפתרון מוסכם נשאו פרי, ובעקבותיהם הושגה התחייבות בלתי מותנית מצד תושבי המבנים המיועדים להריסה לפינוי בדרכי שלום ובלא התנגדות (ראו והשוו: עניין עמונה השני, פסקה 17). כפי שנקבע בפסיקה, שיקול ההסכמה והפינוי בדרכי שלום אינו שיקול בלעדי במסגרת הכרעה בבקשה להארכת מועד לביצוע פסק דין, אך הוא בהחלט בעל משקל (ראו: עניין מגרון, פסקה 12; ראו והשוו גם: עניין עמונה השני). זאת, בפרט כשמדובר בפינוי רחב היקף הכרוך בעקירתם של תושבים רבים מבתיים. הדבר נובע מהתפיסה שבנסיבות מסוימות פינוי בהסכמה עדיף על פינוי בכוח, הן כשמדובר על פינוי בתחומי יהודה ושומרון, הן במקומות אחרים, גם בהינתן שהמפונים לא פעלו על פי החוק (ראו והשוו: בג"ץ 8887/06 אל-נאבות נ' שר הביטחון, פסקה 14 (2.8.2011) (פינוי המאחז מגרון); ע"מ 3142/15 אורנשטיין נ' ראש ממשלת ישראל (29.2.2016) (פינוי פלישה של בני שבט אל עזאזמה לאדמות פרטיות בנגב); כן ראו: ע"מ 2847/13 איסמעילוף נ' ראש ממשלת ישראל (23.3.2016)). כמו כן, יש לתת משקל מסוים לכך שהתושבים התחייבו לפינוי, בין אם תתקבל בקשת הארכה בין אם לאו. זאת ועוד, מבלי לקבוע מסמרות כאמור בעניין חוקיות החלופה הזמנית בחלקה 91 (המרכיב הראשון במתווה), אין להתעלם מכך שחלופה זו מצויה כיום בשלב יחסית מתקדם, לאחר השלמת הליכי התכנון ותחילת עבודות בשטח. כן פורטו בבקשה המהלכים שנקטו לקידומה של החלופה האמורה מאז מתן פסק הדין והוצג לוח זמנים לסיומה. אין מדובר במצב שבו הפתרון המוצע הינו רחוק ותיאורטי או מצוי בשלב ראשוני בלבד (והשוו למקרים שבהם חלופת

המגורים המוצעת לא קרמה עור וגידים במועד הגשת בקשת הארכה או שלא הובהר מדוע נפל שיהוי בקידומה – עניין עמונה הראשון, פסקה 22; עניין עפרה, פסקה 12). לבסוף, יש להתחשב גם בכך שהארכה המבוקשת קצרה יחסית – שלושה חודשים ומספר ימים (השוו למשל לעניין מגרון, שבו הוגשה בקשה להארכת מועד לביצוע פסק הדין בשלוש שנים וחצי שנדחתה, ובמקומה ניתן פרק זמן קצר להתארגנות בן 4 חודשים).

במכלול הנסיבות המתואר לעיל, אני סבורה כאמור כי ניתן להיעתר לבקשת הארכה הנוכחית. יודגש כי זוהי ארכה טופית ואחרונה, ובסיומה יהא על המשיבים לבצע את פסק הדין ככתבו וכלשונו.

13. אשר לבקשה לשינוי פסק הדין. כזכור, במסגרת הבקשה הנוכחית ביקשו משיבי המדינה לשנות את פסק הדין באופן שבו 6 מבנים (מתוך ה-15 המיועדים להריסה) יוסדרו במיקומם הנוכחי, וזאת על דרך של ניסור חלקיהם החורגים מחוץ לתחום אדמות המדינה המוכרזות והכשרה בדיעבד של חלקי המבנים המצויים בתוך תחום אדמות המדינה. כאמור לעיל, בקשה קודמת אשר הוגשה על ידי מחזיקי המבנים ובה התבקש סעד זהה נדחתה בהחלטה מיום 22.10.2017. לפי האמור בהחלטה, העובדה כי ששת המבנים נבנו בחלקם על אדמות מוכרזות ובחלקם האחר על אדמות מחוץ לשטח ההכרזה – נשקלה בפסק הדין ואין מדובר בנתון חדש שלא היה ידוע לצדדים ולבית המשפט. כן נקבע בה כי המסקנה בפסק הדין שלפיה יש להורות על מימוש צווי ההריסה למבנים אלה לא נסמכה רק על העובדה שמדובר במבנים החורגים מתחומי ההכרזה, אלא גם על נימוקים נוספים ובהם החשיבות בשמירה על דיני התכנון והבנייה וקיום התחייבויות המדינה לבית המשפט. על כן, קבע בית המשפט כי האפשרות להסדיר בדיעבד את חלקי המבנים המצויים באדמות מוכרזות אינה מהווה שינוי נסיבות המצדיק סעד חריג של שינוי פסק דין.

14. באותה החלטה נקבע גם כי בנסיבות העניין ממילא לא ברור כי הריסת חלקים מהמבנים פותחת כשלעצמה אופק להסדרתם. עם זאת, צוין כי "ייתכן, כי אם תוגש הודעה על כך שהוצא היתר בנייה למבנים שטרם הגיע המועד להריסתם (6.3.2018) על קרקעות מדינה, התוצאה תהיה שונה. אולם, נכון לעת הזו אין אלה פני הדברים" (שם, פסקה 10; ההדגשות הוספו). בבקשה שלפנינו השליכו משיבי המדינה את יהבם על דברים אלה. לגישתם, משקודמו הליכי תכנון לחלקי המבנים שבשטח ההכרזה, יש לאפשר להשלימם כך שניתן יהיה להוציא היתרי בנייה מכוחם. אין בידי לקבל טענה זו.

בשונה מתכנית חלקה 91 (מושא המרכיב הראשון למתווה), התכנית להכשרה בדיעבד של חלקי המבנים עדיין לא פורסמה למתן תוקף וטרם הסתיים המועד להגשת התנגדויות לה. משכך, האפשרות להוצאת היתרי בנייה מכוחה עודנה תיאורטית. יתר על כן, מבקשת משיבי המדינה אף עולה כי לשם הסדרת המבנים נדרש לשנות את תחום השיפוט של היישוב אלעזר, אולם ככל הנראה גם מהלך זה טרם הושלם. אם כן, ההיתכנות התכנונית להכשרת חלקי המבנים אינה ברורה, וממילא לא נמסרה הודעה לבית המשפט על כך שהוצאו להם היתרי בנייה. לפיכך, אינני סבורה כי חל שינוי נסיבות המצדיק לשנות מהכרעתנו בבקשה הקודמת ומפסק הדין. בנוסף לכך, מהנספחים שצורפו לבקשה הנוכחית עולה כי אין מדובר בהכשרה בדיעבד רק של המבנים הקיימים, אלא נדרשת גם השלמת בנייה כגון סגירת קירות וחיפויים (ראו מש/11 – נספח הריסה וקווי בניין). בהינתן שמבנים אלה נבנו מלכתחילה שלא כדין, הכוונה להכשירם, בין היתר, באמצעות בנייה חדשה מעוררת כשלעצמה שאלות לא פשוטות.

15. בנסיבות המפורטות לעיל, פתיחת הסוגיה מחדש לאחר שניתן פסק דין חלוט ונדחתה בקשה קודמת בנושא אין לה מקום. זאת ועוד, כפי שהבהירו משיבי המדינה עצמם, כיום גובש פתרון חלופי ומוסכם גם למשפחות המתגוררות בששת המבנים בשטח תכנית חלקה 91.

סיכומם של דברים - דין בקשת משיבי המדינה להתקבל בחלקה, במובן זה שהמועד לביצוע פסק הדין יוארך עד ליום 15.6.2018. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ג באדר התשע"ח (28.2.2018).

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה

ה נ ש י א ה